

debatt@klassekampen.no

KRONIKK
& DEBATT

Frihet for Öcalan

TYRKIA
Felles opprop

Abdullah Öcalan har nå sittet i tyrkisk fengsel i 22 år, de fleste årene i total isolasjon.

Tyrkias president Recep Tayyip Erdogan har valgt å føre en aggressiv væpnet kamp mot kurderne i Tyrkia, Syria og Irak. Hans formål er å styrke sin egen posisjon innenriks og å utvide Tyrkias innflytelse, i tråd med målsettinger om å gjenopprette deler av det opprinnelige Osmanske imperiet.

Lederen for det kurdiske folkets frihetskamp, Abdullah Öcalan, er nøkkelen til en løsning av det kurdiske spørsmålet og nøkkelen for framgang for en demokratiseringsprosess i Tyrkia. Norge og FN må ta initiativer som kan stoppe Erdogans aggresjon.

Det er lansert en kampanje for å involvere FN og de relevante FN-organene i kampen for Öcalans frihet. I denne sammenheng er det utarbeidet et åpent brev til FN's generalsekretær med bistand fra den kurdiske arbeidsgruppen for menneskerettigheter i Sør-Afrika (KHRAG) og bistand fra den sørafrikanske landsorganisasjonen COSATU.

Vi som har signert oppropet oppfordrer den norske offentligheten til å vise sin støtte til det kurdiske folket, og oppfordrer den norske regjeringen og alle internasjonale organisasjoner, FN, Europakommisjonen, Europarådet, Nato og OSSE til å legge press på Tyrkia for å en ny fredsforhandlingsprosess med kurderne.

Hanan Benammar, skuespiller
Kai Johnsen, regissør
Jan Erik Vold, forfatter
Heming Olausen, politiker SV
Karlane Westheim, professor
Siri Austeen, artist
Sigbjørn Skåden, forfatter
Marius Kolbenstedt, scenekunstner
Erling Folkvord, politiker Rødt
Mette Brantzeg, regissør
Asbjørn Grønstad, professor

johanpetterandresen@gmail.com

Hvem tar barselsregningen?

BARSEL

Cecilia Kosanetzky
Ingulstad

Uten nye barn går samfunnet i stå. Det vet Erna Solberg godt og oppfordret norske kvinner til å lage flere av dem. Spørsmålet mitt er da, hvor er ressursene til å ta vare på oss som tar oppfordringen?

Er det til kvinnenes beste at det planlegges for at man skal sendes hjem sekt til åtte timer etter fødsel og at det bygges helt nye sykehus uten barselavdelinger? Det tror jeg ikke. Dette handler om penger. Mye penger.

«**Takk for besøket**, her er ungen din, god tur hjem» Jeg har selv hatt mitt sjokkartete møte med norsk barselomsorg. Jeg skal ikke si mer om det nå, jeg synes Line Victoria «Supporterfrue» oppsummerer oppfølgningen man får godt på bloggen sin: «Takk for besøket, her er ungen din, god tur hjem». Ett hjemmebesøk av jordmor skal visstnok kompensere for oppfølgningen man vanligvis skulle ha hatt på sykehuset.

Hvis du skulle være så heldig å være blant de stakkars 30 prosent som faktisk ser snurten av en

jordmor hjemme hos deg. Prosenten stuper nok til et ensifret tall hvis du faktisk skulle være så heldig å se denne jordmoren innen en til to dager etter hjemkomst slik retningslinjene anbefaler.

Så når du da sitter hjemme med verkende bryst det ikke kommer melk fra, en baby som hyler og det attpåil er lørdag, hva gjør du da? Sykler til Ullevål? (Nå angrer du kanskje bittert på at du kvittet deg med denne bilen i eufori over delingsøkonomien og det grønne skiftet) Helsestasjonen du skiftet ta kontakt med er stengt.

Jordmord på fødeavdelingen du har fått beskjed om å ringe «hvis det er noe» kommer med noen råd du ikke klarer å omsette i praksis, Ammehjelpen har tre dagers svartid og moren din som jo ammet deg for et kvart århundre siden bor på andre siden av landet. Hva gjør du? Jo, du blir opp.

Hvis du er så heldig og bor i et sentralt strøk der det er tilgang til private jordmødre og ammehjelpere, så kan du betale for å få den hjelpen du trenger. Du kan få den ammehjelpen de ikke hadde tid til å gi deg de skarve

timene du var på sykehuset. Du kan få denne hjelpen hjemme hos deg selv uten å måtte dra gjennom halve byen mens du fortsett er halveis i koma etter en tøff fødsel og våkenetter. Du kan bli sett, hørt og respektert.

Kan du betale en privat jordmor, så kan du få en ordentlig seksukerskontroll. Ikke skarve 20 minutter hos fastlegen som kun er interessert i hvilken prevensjon du vil ha.

Det jeg vil frem til er, at der sykehusene sparer, så er det vi kvinnene som tar regningen. Bokstavelig talt. I kroner og øre. Og da har jeg ikke en gang

snakket om hva dette koster psyken vår.

Min oppfordring til alle dere kvinner der ute som lider i stillhet og som til slutt resignert blir opp når situasjonen blir utholdelig.

La oss si fra før det blir slik at det er lommeboken som bestemmer hva slags barselomsorg man faktisk får.

La oss tydeliggjøre prisen vi betaler for denne politikken i et språk denne regjeringen faktisk ser ut til å forstå. Så jeg oppfordrer dere alle. #Send regningen til Høie.

Cecilia Kosanetzky Ingulstad,
mor
c.ingulstad@gmail.com

ARKIVILLUSTRASJON: KNUT LØVÅS



La oss tydeliggjøre prisen vi betaler for denne politikken.

Venstrepopulisme og demokrati

POPULISME

Nils Aarsæther



Moderne politiske historie har vist at partia i liberale, demokratiske system utviklar ein del mindre sympatiske kjenneteikn: Hierarki og fåmannsveldets «jernlov» omtalt med respekt.

Som historikar J.J. Lindseth skrev (Klassekampen lørdag 16. januar) ser vi denne utviklinga mest tydeleg der den politiske kampen i praksis blir redusert til valet mellom to parti, som i USA og Storbritannia. Her blir det lett slik at store befolkningsgrupper føler seg oversett av begge dei store partia, med resultat i form av politisk framandgjering og søking etter kanalar for kravfremjing

og protest utanfor det representative demokratiet.

Populisme handler om politiske rørsler som spring ut av, og held fast ved, vanlege folk sine problem. Populismen kritiserer både politisk elitedanning og storkapitalens makt til å diktere politikk, og vil motverke dette ved bruk av tilbakekallingsrett mot folkevalde som er «oppkjøpte» og ved folkeavstemmingar.

Misnøya nedanfrå har sin venstrepopulistiske versjon, der organisering av arbeidsfolk og politiske alliansar (bønder og arbeidarar) ver den typiske oppskrifta. Men misnøye kan også danne grunnlag for høgpopulisme, der idear om «kven som står bak» og om «det sanne folket» skapar eit todelte fiendebilde. Kamp mot ein arrogant (hovudstad-) elite ja, men også kamp mot minoritetar og innvandrarar. Eit typisk utslag av høgpopulisme er demagogisk, autoritær leiarskap og valdsbruk – eit

tragisk resultat av det som i utgangspunktet handler om å gjenreise sjølvrespekt og å oppnå politisk innflytelse for folk som har mista jobb og velferdstilbud.

Som Lindseth påpeikar, er det avgjerande korleis det politiske systemet er rigga: Sørgar det for at alle kan vere med å kjempe om makta på ein «fair play» måte? Norge har eit system som for eksempel gjer at parti med fire prosent oppslutning er sikra tilsvarande innflytelse i nasjonalforsamlinga. I USA og i Storbritannia kan teoretisk sett eit parti som oppnår 49,9 prosent oppslutning i alle delkretsar risikere å falle heilt ut, om konkurranten gjennomgåande oppnår 50,1 prosent.

I boka «The People – NO!», skriv Thomas Frank om The People's Party som på 1890-talet prøvde å utfordre Republikanarane og Demokratane ved presidentvalet. Som nytt parti oppnådde dette venstrepopulistiske

partiet berre ti prosent oppslutning, og vegen opp til dei nødvendige 50,1 prosent viste seg heilt umuleg å oppnå. Dei slutta seg ved neste val til Demokratane, men der i garden var det lite interesse for å temme finanskapitalen og å bygge ut offentleg infrastruktur.

Lindseth sitt håp om eit «firepartisystem» er eit konstruktivt bidrag til demokratidebatten. Ved å krysse høgre-venstre-dimensjonen med ein populisme-elite-dimensjon får vi fire «idealtypar» som til saman kan sikre eit responsivt demokrati. Det er ein sympatisk tanke å foreslå dette som løysing for USA, men tanken på at både Trump-folket og Bernie Sanders skulle greie å organisere sine respektive populistiske parti til høgre og til venstre, er dessverre lite realistisk i eit topartisystem.

Nils Aarsæther,
Tromsø

nils.aarsæther@gmail.com